

Tres recomanacions musicals de Reusdigital.cat

El rock 'n' roll de Jerry Lee Lewis, el rock psicodèlic de Wooden Shijps i el trap de Mushkaa són les propostes d'aquest cap de setmana

Jerry Lee Lewis, en una imatge d'arxiu | Cedida

Comença el cap de setmana i, per tal de contribuir al vostre gaudi dels tres propers dies, des de **Reusdigital.cat** us recomanem cultura, en aquest cas, tot música.

Marc Busquets recomana la música de Jerry Lee Lewis

El passat cap de setmana vam conèixer la mort de Jerry Lee Lewis als 87 anys. Conegut com el *killer*, el que us proposo és que recupereu la seva música. *Great balls of fire* va ser el seu gran primer èxit, el 1957, i des de Sun Records va completar una etapa esplendorosa. Més endavant, però, es va refugiar durant dècades al country després de no pocs problemes personals i problemes amb la justícia.

La seva resurrecció artística es va produir arran de l'estrena de la pel·lícula *Gran bola de fuego* (Jim Mc Bride, 1989), amb Dennis Quaid convertit en el díscol pianista de Lousiana. El film, acceptable, se centra en la irrupció de Jerry Lee Lewis a l'escena rock dels 50, en ple canvi social als Estats Units, i la seva relació amb la filla seu cosí i baixista, Myra Gale Brown, que només tenia 13 anys (ell, 22).

El renom de *killer* té diversos orígens, segons les fonts i els contextos. D'una banda es parla d'una actuació a Nova York en què, obligat a fer de teloner de Chuck Berry, va decidir calar foc al seu piano. Altres llegendes assenyalen que, disposat a disputar a Elvis Presley el tron del rei del rock, més d'un cop es va plantar a casa d'aquest disposat a carregar-se'l amb una pistola.

Més enllà de l'anècdota, la figura de Jerry Lee Lewis és clau per entendre l'esclat del rock n' roll mainstream. És especialment reivindicable un àlbum de la seva última etapa artística, publicat el 2007 amb el títol *Last man standing*, un disc de duets amb Chris Isaak, Little Richard, Mick Jagger o Jimmy Page, entre altres. Un cop mort Little Richard, el 2020, Jerry Lee Lewis es va convertir, en efecte, en l'últim supervivent de l'edat daurada del rock.

Si xafardegeu a YouTube, de ben segur que trobareu enregistraments de les actuacions del *killer*. N'he seleccionat un en què es recopilen diverses de les seves primeres intervencions televisives.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=jkkoCiGQ4vo>

Marià Arbonès us recomana la música de Wooden Shjips

Aquest cap de setmana us presento Wooden Shjips, un grup de San Francisco (Califòrnia, Estats Units) creat el 2006 amb un caràcter experimental i que s'ha refermat progressivament com un dels nous exponents de la psicodèlia. Això sí, renovada, amb nous recursos sonors i, amb el pas dels anys, evolucionada cap a un rock més polític. Les guitarres processades, la veu reverberada i els ritmes hipnòtics són algunes de les característiques d'aquest grup, hereu de Specimen 3, Loop o Suicide. Erik "Ripley" Johnson (guitarra i veu) va ser l'impulsor del projecte, en el qual l'acompanyen Omar Ahsanuddin (bateria), Dusty Jermier (baix) i Nash Whalen (teclats).

Igualment, us recomano que escolteu Moon Duo, el projecte paral·lel de Ripley Johnson en què també participa la seva parella, Sanae Yamada. Format el 2009, la seva música és molt semblant a la de Wooden Shjips, fet que demostra el gran interès de Ripley a ampliar el llenguatge de la psicodèlia. Després d'escoltar la cançó que us adjunto avui, podeu repassar l'àlbum de Moon Duo titulat *Stars Are the Light* (2019). A més, el californià té actiu un tercer projecte, Rose City Band, del qual ja us vaig parlar fa temps.

Torno a Wooden Shjips per referir-me a *V*, el seu cinquè disc d'estudi, que és el que us recomano avui. A la portada hi llueix aquest símbol, la "V", que remet a Woodstock, als anys seixanta, a la pau i al consum de psicotròpics, gairebé tant com la seva música. Ripley Johnson va escriure bona part de *V* l'estiu de 2017, quan, juntament amb la dramàtica situació política als Estats Units, els afores de la ciutat de Portland es van veure afectats per una plaga d'incendis forestals. Aquest disc és una resposta positiva a aquella situació d'adversitat, un exemple artístic del que els músics defineixen com "resistència contínua i tranquil·la". *Golden Flower* és una de les cançons més destacades de l'àlbum, amb la seva barreja hipnòtica de funk, garatge i psicodèlia.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=BROnHYezjkk>

Estel Romeu recomana la música de Mushkaa

El gènere urbà en català cada cop es va fent més ampli, amb noms com 31FAM, Flashy Ice Cream o Figa Flawas. Aquesta tendència, però, ja fa uns anys que va sorgir, cap allà el 2016 de la mà d'artistes com la PAWN Gang o la Bad Gyal dels inicis. De totes aquestes influències i a pas ferm, apareix Mushkaa, que amb cinc senzills publicats, apunta alt.

Continuant el camí artístic dels Farelo, filla de l'actor Eduard Farelo i germana de Bad Gyal, Mushkaa ha entrat de manera contundent al panorama musical. Amb el senzill *Res kla* (2021), que acumula més de 150.000 reproduccions a Spotify, va buscant el seu lloc dins el gènere urbà i del trap en català.

Les publicacions de *Sonic*, *No XDona* i *Blessings* consoliden aquesta trajectòria i l'assenyalen com la "nova estrella del reggaeton en català". Aquests senzills, a més, estan produïts per Roots, que ha treballat amb artistes com The tyets o Santa Salut. La darrera publicació ha estat la col·laboració

Bona Vida amb 31FAM i Flashy Ice Cream que supera les 200.000 reproduccions.

Ara per ara, l'artista maresmenca de 18 anys té una trajectòria breu però decidida. Mushkaa assegura en una entrevista al pòdcast La Guardia, de BTV, que "vaig publicar la primera cançó [Res Kla] per als amics, no esperava res més". I així, sense tenir res clar, Mushkaa s'ha convertit en una ràfega d'aire fresc dins el trap femení i en català.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=vvNMS89J11Y>